

Tempus Közalapítvány
Leonardo da Vinci mobilitási programja

Együtt Európában eredményesen! című projekt

Finnországi szakmai gyakorlat munkanaplója

2012. január 25.- február 24.

Fogadó intézmény:

Koulutuskeskus Tavastia
Hämeenlinna, Finnország

Készítette: Kovács Gabriella

A Leonardo program keretében kaptam meg ezt a fantasztikus lehetőséget, hogy a sikeres pályázatom után kiutazhattam három társammal Finnországba szakmai gyakorlatra. Ez alatt az egy hónap alatt sokat tanultam, fejlődtem, rengeteg tapasztalattal és élménnyel gazdagodtam.

0. hét

Kiérkezésünkkor csodálatos táj és nagy örömünkre hó várt. Délután szállt le a repülőnk Helsinkibe és onnan az iskola kisbuszával mentünk Hämeenlinna-ba. Megérkezésünkkor Marita Pennanen fogadott bennünket (a későbbiekben ő foglalkozott az ügyeinkkel és nagy gondossággal segített a hazajutásunkban).

A szállásunk az iskola kollégiumában volt, ami négyszintes épület volt, rengeteg szobával és közösségi helységekkel, ahol a diákoknak lehetőségük nyílt a kikapcsolódásra az iskola után. Például: konditerem, TV szobák, szauna és egy közös nappali biliárdasztallal és más szórakozási lehetőségekkel.

Itt megkaptuk a kulcsainkat, a szobáinkat, lepakoltunk, majd átmentünk megnézni az iskolát, főleg azt a részleget, ahol a későbbiekben munkálkodtunk.

Reggel 8 órára iskolába mentünk és már izgatottan vártuk, hogy megpillanthassuk a magyar zászlót a finn zászló mellett. Mentorunkként, gyakorlati oktatónként Päivi Malinen-t kaptuk, aki egy roppant aranyos, kedves és segítőkész idősebb hölgy volt nagy szakmai tudással. Ekkor egy olyan, felnőttképzésben részt vevő csoportba kerültünk, ahol lakástextilek készítésével foglalkoztak és mi is bekapcsolódtunk a munkába. Elsajátítottunk egy számunkra ismeretlen húzózár bevarrási módot, amelyet még aznap egy párnahuzaton (és a későbbiekben is) alkalmaztunk. A húzózárakat mi vágtuk méretre és raktuk rá a kocsit. Paspólt készítettünk a varrógépre szerelhető speciális talp segítségével és anélkül is. Ez érdekes volt, mert itthon nem használtunk ilyen talpat és a paszpólhoz a ferdepántot is mi szabtuk speciális eszközökkel.

Délután elmentünk megnézni a várost. Aranyos, kedves, nagyon szép és tiszta városka volt ez, amely már ekkor elnyerte a tetszésemet, de a későbbiekben nagyon meg is szerettem és igencsak a szívemhez nőtt. Elsétáltunk a belvárosba, ismerkedtünk a tipikus finn házakkal, utcákkal és felkerestük a számunkra fontos üzleteket, helyeket, hogy a későbbiekben tudjuk, mit hol találhatunk meg.

Másnap a már begyakorolt paszpól készítést alkalmaztuk egy újabb párnahuzaton, majd délután Marita elvitt bennünket a város galériájába, ahol helyi, kézzel készített tárgyakkal kiállítást nézhettünk meg. Ez nagyon különleges volt, hisz akkor szembesültünk igazán a finn képzőművészeti sajátosságokkal, melyeket a későbbiekben is felfedeztünk az alkotásokban.

Elmentünk megnézni a város közelében található kilátót, azután Vanajanlinnába vezetett utunk, amely egy csodaszép régi kastélyszálló egy tó partján. Végül egy nagyon ízletes közös vacsorával zártuk a napunkat, de előtte megtekintettünk egy helyi kézműves boltot, ahol a tipikus finn kézművességgel találkoztunk.

A szombati napunkat bolhapiacokon töltöttük, ahová Päivi-vel mentünk. Nagyon érdekes volt, itthon ilyenekkel nem találkozni. Ekkor is ismerkedtünk a finn kultúrával, öltözködési és vásárlási szokásokkal.

Vasárnap a tanárnőekkel a fővárosba, Helsinkibe mentünk. Igazán szép volt és nagyon hideg! Sétáltunk a belvárosban, a kikötőben, megnéztük az Uszpenszkij ortodox templomot, a központi pályaudvart, a lutheránus székesegyházat, mely a város jelképe, a Sziklatemplomot és néhány üzletet. Nagyon jónak tartottam a kísérő tanárnők jelenlétét, segítségét. Balogh-Puskás Enikő már sokszor járt itt, vele a környéket, a közlekedést, vásárlást ismertük meg, Csehné tanárnő pedig szakmai szemmel nézte a tanműhelyt, s jó tanácsokat adott. Tudtuk, hogy majd önállóan kell intézkednünk, de az első napokban fontos volt a tanárok segítsége.

1. hét

A hét első napját Maritával töltöttük, ugyanis a segítségével nemezelnit tanultunk. Ez a feladat kihívást jelentett számomra, mert még sohasem nemezelttem és kicsit tartottam is tőle, de végül jól sikerült. Több technikával ismerkedtem meg, mert egy csoporttal közösen dolgoztunk és mindenki mást készített, így sokfajta alkotás elkészítését követhettem nyomon.

Az iskola egyik vezetője, Anssi körbevezetett minket az iskola összes épületében, amelyek mind egytől egyig hatalmasak voltak. Ez egy nagyon jól felszerelt szakiskola, és legalább 25 féle szakmát oktatnak modern

körülmények között, rengeteg eszköz és gép áll a tanulók rendelkezésére. Az ott tanuló diákoknak millió lehetőségük van önmaguk kifejezésére, hiszen rengeteg technikát próbálhatnak ki.

Ezután ismét csatlakoztunk a lakástextiles csoportos és következő feladatunk egy gépi hímzéssel készült hal volt, amelyet a későbbiekben bármire fel lehet varrni. Hímzőgéppel még nem dolgoztam, de nagyon élveztem és természetesen megtanultam, hogy hogyan kell a szép vonalakat, íveket kivarni. És ha már géppel hímeztünk, így a következő feladatunk a kézi hímzés volt. Először kipróbáltuk az összes hímzésteknikát, majd miután begyakoroltuk őket, saját mintát választottunk és varrtunk ki.

Ellátogattuk Maritával egy üvegyár üzletébe, majd megnéztünk néhány kézműves terméket árusító üzletet.

Varrtunk még egy tányéralátétet, ami nagyon egyszerűnek tűnt, de viszonylag sok időt kellett rászánni, hogy a végeredmény pontos és precíz legyen.

Következő feladatunk egy fodros párnahuzat volt. Ez már elég bonyolult volt és nagy kihívást is jelentett, mert nem kaptunk hozzá leírást, csak az etalonra tudtunk támaszkodni és magunknak kellett kitalálni, hogy hogyan is tudnánk egy ugyanolyat készíteni. Végül megoldottam a feladatot, de nem volt egyszerű, hiszen a mintadarabbal megegyezőt kellett készítenem.

A hét utolsó alkotása egy csibe megvarrása volt. Ehhez rendelkezésünkre állt egy szabásminta is és az általam kiválasztott anyagból el is készítettem, végül pedig vatelinnel és rizzsel töltöttem meg.

A szombati napon Tamperébe látogattunk el, ahol az iskolában megismert Kirsi várt. Ő mutatta meg nekünk a várost, ahol él, és nagyon jól éreztem magam. Pozitívum volt, hogy nem térképpel a kezünkben néztünk meg egy idegen várost és nem csak olyan helyekre, olyan útvonalakon látogattunk el, amelyek ismertek, hanem egy

olyan személlyel, aki pontosan tudja, hogy mit érdemes megnézni és nem található a turistáknak szánt leírásokban. Nagyon jól éreztem magam, sok különleges, szép helyen jártunk, nekem leginkább az Art Gallery tetszett.

2. hét

Az első héten tapasztalt sok szakmai újdonság után a munkaprogramra kellett koncentrálnom.

Feladatomból volt egy kollekció részeként egy –két termék elkészítése, ehhez ötleteket gyűjtöttem, majd anyagot kerestem az iskola raktárában.

Ezt követően készítettem el a tunikámat kétfajta elasztikus anyagból. Ehhez a szabásmintát modelleztem, majd szabtam, a méretre igazításban pedig Páivi volt segítségemre. Az elkészítéséhez huroköltésű- és szegővarrógépet használtam.

Az előzőleg kendőnek vásárolt virágos, hímzett anyagot beszegtem és horgolt csipkével díszítettem.

3. hét

A héten gyárlátogatásra mentünk Tulja tanárnővel. A Second Chance egy női és gyermekruhák gyártásával foglalkozó, ámde kicsi cég, ahol a tulajdonoson kívül mindössze két varrónő dolgozott, a vállalkozásnak néhány bedolgozója és legnagyobb meglepetésemre hét darab tervezője volt. Sokféle modern eszközt, gépet láttunk, olyanokat is, amelyekkel az eddigiekben még nem találkoztam. Érdekes volt látni, hogy hogyan, milyen gépekkel és körülmények között dolgozik egy finn vállalkozás.

Päivivel másnap Helsinkibe látogattunk. Megnéztük a parlamentet, a kikötőt, a vásárcsarnokot, a régi és híres Stockmann áruházat, a Nemzeti Múzeumot és ellátogattunk a Marimekko gyár shopjába, ahol anyagot tudtunk vásárolni.

Az egyik finn divatlapból kiválasztottam egy vízses nyakú felsőt, hozzá az iskola raktárában kerestem egy elasztikus anyagot, majd hozzáfogtam az elkészítéséhez. Először kimásoltam a szabásmintát, majd kiszabtam a felsőmet. Nehézséget okozott, hogy a szabásminta nem volt tökéletes, így minden próba alkalmával kikértem Päivi véleményét, hogy hogyan lenne érdemes alakítanom a felsőt, hogy mégis hibátlan legyen a végeredmény. Ez elég sok türelmet kívánt meg és időt.

A hét végén a város szélén található várat látogattuk meg.

4. hét

Folytattam a szakmai program szerint a megkezdett ruhadarab elkészítését.

Leszegtem a felsőm nyakát, ujját, majd felhajtottam az alját. Az aljára fehér szalag került és a mellrészére egy masni.

Készítettem még két neszesszert, szalagokból virágokat kítűzőnek és hajdísznek.

Húshagyó kedd délutánján, iskola után a tanulókkal és a tanárokkal szánkózni és csúszkálni mentünk, amit nagyon élveztünk.

Hazautazás

Az út sokkal kalandosabbra sikerült, mint ahogyan terveztük. Ugyanis csődbe ment a MALÉV és a megvásárolt jegyeket nem lehetett felhasználni, az a járat megszűnt, amire otthon megvettük a jegyeket. Az iskola tanárai és a finn tanárok szervezték meg az utazást, s a szülők is segítettek, hiszen új jegyeket kellett vásárolnunk. Mindenki igyekezett a legolcsóbb megoldást megtalálni, mert repülőjegyet Helsinki-Budapest viszonylatban csak nagyon drágán tudtunk volna venni. Először is el kellett mennünk Hämeenlinnából Helsinkibe busszal, majd egy 16 órás

hajóút következett Stockholmig, a kikötőig. Onnan busszal jutottunk el a repülőtérre, és rövid idő múlva már landolt a repülőgépünk Budapesten.

Összegzés

A munkanapló kérdései:

Kikkel találkoztál? (diákok, azok szülei, tanárok, szakoktatók, felnőtt dolgozók, helybéliek)? Milyen kép alakult ki róluk? Miben mások, mint magyarok? Adódtak-e nehézségeid velük kapcsolatban? (ha igen, részletezd, s azt is, hogyan oldottad meg a dolgot?

Mit tanultál tőlük?

Kintlétem során diákokkal, tanárokkal, kollégiumi nevelőkkel, konyhai dolgozókkal, helybéliekkel, és bolti eladókkal találkoztam. Mindannyian nagyon segítőkészek és kedvesek voltak.

Az iskolában a tanárok szüntelenül segítettek nekünk, érdeklődtek, hogy mi a tervünk a hétvégére, utána mit sikerült ebből megvalósítani, hogy érezzük magunkat. Tehát mindig törődtek velünk és tényleg mindenben segítettek, természetesen azokban a dolgokban is, amelyek nem kötődtek a tanulmányainkhoz. Velünk a legtöbbet Päivi és Marita foglalkozott. Mindketten szerveztek nekünk programokat és Päivi támogatta a programokon való részvételeinket, Marita pedig nagyon sokat segített abban, hogy hazajussunk.

Azok a diákok, akikkel egy épületben tanultunk, nem voltak túl barátságosak, egy-két kivételtől eltekintve. A legjobb kapcsolatunk azzal a lakástextiles csoporttal alakult ki, akikhez bekapcsolódtunk érkezésünkkor. Ők mindig segítettek nekünk, figyeltek rá, hogy a közös használatú eszközökből mindig legyen olyan, amellyel mi is tudunk dolgozni, a szünetekkor pedig szóltak nekünk. (Ugyanis itt nincs csengő, ami jelezné a foglalkozások végét.) Néhányan beszélgettek is velünk és reggelente legtöbbször üdvözölt bennünket.

A többi csoportnál ezt sajnos nem tapasztaltuk, és ez elég rosszul is esett. Ők nem figyelmeztettek, ha szünet volt, reggelente nem köszöntek a terembe való bejövetelkor és a mi köszönésünket sem fogadták. Ez eléggé elszomorított, de ők ilyenek.

Az iskola többi tanulójaival csak az iskolai menzán találkoztunk. Azok, akiket megkérdeztem az aznapi ebédéről, mindannyian készségesen válaszoltak és elmondták, hogy melyik étel micsoda, milyen húsból készült.

A kollégiumi dolgozók is kedvesek voltak, általában segítettek nekünk, ha problémánk adódott és invitáltak a közösségi programokra.

A konyhai dolgozók készségesek voltak, szívesen válaszoltak a kérdéseimre, hogy mi-micsoda és a kintlétünk alatt hozzászórtak, hogy nekünk mindig szükségünk van blokkokra, így az a hölgy, akinél a legtöbbször fizettem és megismert, már kérés nélkül adta a blokkot és ez mindig jól esett.

A bolti eladók figyelmesek és megértőek voltak, mindenki tudott angolul és segítettek is nekünk. Voltak olyanok is, akik megkérdezték, honnan jöttem és mindig angolra váltottak, amikor megtudták, hogy külföldi vagyok.

A számomra legmeghatóbb momentum egy cipővásárlás alkalmával történt. Egy fiatal lány volt az eladó és mivel a kasszához álláskor nem tűnt fel neki, hogy nem vagyunk finnek, megkérdezte az anyanyelvén, hogy kérünk-e hozzá dobozt. Amikor mondtuk, hogy nem értjük, megint megkérdezte, de már angolul. Én értettem, hogy finnül ládikáról beszélt és utána teljesen meg is győződtem róla (amit már korábban is tudtam), hogy a finn ládika a mi ládikánk. És a lány, mikor látta, hogy mosolygok a ládika szón, elmagyarázta, hogy mit jelent. És akkor hittem el, hogy a szó egyet jelent mindkettőnk nyelvén és éreztem, hogy mi tényleg egy nyelvcsaládból származunk, valóban 'rokonok' vagyunk.

Bennem a finnekről pozitív kép alakult ki. Bár ők 'ridegebbek', nem olyan közvetlenek, mint mi magyarok, mégis, ha az ember segítséget kér, akkor ők, amiben tudnak, segítenek. Természetesen ott is vannak kivételek és találkoztunk is olyanokkal, akik nem figyeltek ránk, nem törődtek azzal, hogy külföldiek vagyunk és nem érdekelte őket, hogy mi van velünk, hogy tudjuk-e egyáltalán, mikor van szünet. Ilyenek voltak például a diákok és egy buszsofőr, aki otthagyt minket a buszpályaudvaron. Furcsa volt az is, hogy a legtöbb esetben, ha mi nem kérdeztük őket, akkor nem beszélgettek velünk.

Miben mások a kinti munkakörülmények? Milyen konkrét szabályok mentén szerveződik a napi oktatás?

Vannak-e olyan íratlan szabályok, szokások, melyek hatással vannak az emberek tevékenységére?

A finnek munkamorálja is érdekes, teljesen eltér a mienktől. Az iskola 8 órakor kezdődött és általában a tanárnő mindig később ért be egy picivel. Meglepetésemre ilyenkor a diákok elkezdtek dolgozni és nem henyéltek. Ők minden napot végigrobotoltak, nem lustálkodtak közben és nem volt az sem jellemző, hogy beszélgettek. Ha mégis, akkor azt tudták a munkával párhuzamosan folytatni.

Kitartóak, céltudatosak és határozottak. Az írott és íratlan szabályokat betartják és nagyon-nagyon becsületesek. Mindig rend van, fegyelem, tisztaság és kivétel nélkül erre mindig minden tanuló ügyel. Mindannyian nagyon pontosak és ugyanezt várják el másoktól is.

Milyen feladatod volt, kikkel kellett együttműködnöd?

Ki és hogyan értékelte a munkádat? Mit tanultál ebből?

Azok a feladataim voltak a kintlétem során, amelyeket a projekt szerint teljesítenem kellett és amiket Päivi-től kaptunk. Ezeket a feladatokat mindig örömmel teljesítettem, habár akadtak néha nehézségeim, például a nem tökéletes szabásmintával a felsőm varrásakor.

Többségében a három társammal kellett együttműködnöm, ami mindvégig tökéletesen sikerült. A szakmai döntéseinket megbeszéltük, kikértük egymás véleményét, majd utána mindenki a saját belátása szerint döntött. Szüntelen támogattuk egymást. Emellett rendszeresen figyeltem arra, hogy a helyi tanulóknak ne legyek az útjában, ne foglaljam el a helyüket, ne vegyem el az eszközeiket, ne használjam a gépeiket és a közös használati tárgyakat, eszközöket igazságosan osszuk meg.

Kintlétem alatt sokat tanultam a finn munkamorárról és egy kis szeletét nekem is sikerült elsajátítanom, magamévá tenni. Megtanultam, hogy mikor az embernek dolgoznia kell, akkor igenis minden esetben 100%-san kell nyújtania, a hétköznapiakban is, akkor is, ha nincs tétje és nem szabad semmit sem félvállról venni. A munkáinkat Päivi értékelte, és eközben tanultam meg, hogy az ember sohasem lehet elég precíz és egy kis belerázódás után a kommunikáció sem okoz különösebb problémát. És természetesen megtanultam rétegesen öltözködni.

Milyen új technikákat, technológiát, gépeket, eszközöket, eljárást ismertél meg a kint végzett feladatok közben? Tapasztalataidat vedd össze a saját iskolád által kínált lehetőségekkel!

Készíts az erős és gyengébb pontokról szisztematikus összehasonlítást!

Az intézmény hihetetlenül jól felszerelt, modern gépeken varrhattam, amit nagyon élveztem, szerettem. Az épületünkben mindenféle gép megtalálható volt: huroköltésű varrógépek, többfajta szegőgép, fedőző gépek, hólozó, hímző gépek, gomblyukvarró gép, gombfelvarró automata, modern vasaló berendezések, vasalóprések, eszközök a terítéshez, szabáshoz, hatalmas szabásasztalok és számítógépek a műszaki dokumentációk készítéséhez.

Úgy érzem, hogy a fogadó intézmény által kínált lehetőségek fantasztikusak voltak. Mindent megtaláltam és használhattam, amire csak szükségem volt. Nem volt olyan probléma, hogy nincs, elromlott, kevés van belőle vagy egyszerűen nincs rá az iskolának pénze. Ezek a fogalmak ott ismeretlenek.

Ha szembe kellene állítanom a két iskolát, sajnos, azt kell mondanom, hogy a finn intézmény sokkal-sokkal felszereltebb és színvonalasabb az anyagi lehetőségeknek köszönhetően. A diákok számára mindent biztosítanak, ami ahhoz szükséges, hogy jó szakember váljon belőlük és még a fantáziájukat is szabadjára engedhetik. A tanárok is nagyon felkészültek, képzettek és segítőkészek és hagynak teret a kibontakozáshoz. Rend van, fegyelem, tisztaság és kemény munka folyik a nap minden percében. Ezzel szemben véleményem szerint a magyar könnyűipari oktatásban túl kötöttek a feladatok, így itt is szükség lenne arra, hogy a diákok lehetőséget kapjanak arra, hogy a kreativitásukat megmutathassák és ezt innovatív módon fejzezhessék ki. De szerencsére jól

képzett, jóindulatú és készséges oktatókban mi sem szenvedünk hiányt. Az viszont elkeserítő, hogy nálunk az anyagi okok miatt nincsenek meg a képzés színvonalához szükséges technikai feltételek. Ami a szemléletbeli különbséget illeti (az eredeztethető a két nép kulturális különbségéből) úgy érzem, hogy mindenek előtt a finn munkafegyelmet és odaadást lehetne elsajátítanunk.

Mit tanácsolsz a leendő kiutazóknak? Hogyan készüljenek, mit tanuljanak meg, mit vigyenek, mit hozzanak magukkal, mire figyeljenek?

A leendő kiutazóknak azt tanácsolom, hogy:

- használják ki ők is olyan jól az időt, ahogy mi tettük
- rétegesen kell öltözködni
- vigyenek harisnyákat, meleg pulcsikat, a sapka, sál, kesztyű pedig kötelező
- legyen nálatok testápoló, kézkrém és ajakbalzsam
- ne vigyetek felesleges dolgokat, mert kénytelenek lesztek kidobni, ha nem fér be a bőröndötökbe
- örömmel jelentem, hogy papírzsebkendőt már a legkisebb boltban is lehet kapni, így annak beszerzésével nem lesz problémátok
- a varráshoz a legszükségesebb dolgokat vigyétek magatokkal: olló, szabó olló, kréta, centi, gombos- és varrotű, kellhet még toll, radír, ceruza
- a menzát próbáljátok ki nyugodtan egy pár alkalommal, mert legtöbbször finom ételeket készítenek

Nagyon szépen köszönöm a pályázatnak és tanárainknak, hogy kijuthattam a Leonardo program keretében Finnországba. Minden szempontból nagyon meghatározó volt ez az idő az életemben: szakmailag, nyelvileg és emberileg is fejlődtem. Úgy érzem, hogy jó hatással volt rám a kintlét, főleg a munkához való hozzáállásomat tekintve. Nagyon örülök, hogy a társaimmal jól kijöttünk egymással, mindenben támogattuk a másikat és törődtünk egymással. Valóban rendkívül hasznos és élménydús volt a kint töltött egy hónap.